

Huỳnh Tâm Hoài: Giải nhì. Năm Truyện Ngắn trúng giải Văn Thơ Lạc Việt 2010

02 Văn

Bài văn Gã Bớt Cơn sau đây của tác giả Huỳnh Tâm Hoài là bài được giải Nhì văn trong Giải Văn Thơ Lạc Việt 2010. Được biết Giải Văn Thơ Lạc Việt khởi đầu từ năm 2008, đến nay đã được 3 năm. Cuộc thi hàng năm gồm có 3 giải chính thức và 2 giải khuyến khích cho mỗi bộ môn thơ và văn nhằm khuyến khích mọi người sáng tác để phát huy văn hóa Việt Nam ở hải ngoại.

Chúng tôi xin giới thiệu cùng quý độc giả bản phương.

VTLV

GÃ BỚT CƠN

Trước khi làm bản tự khai, tên quynh giáo ngời một chân đờ thng, một chân chngi trên mặt gh. Hn ngời bật ngũa hút thurc.Vài đám du kích mặt non choẹt mang vũ khí đờ loại đứng vòng ngoài phòng họp của trường trung học. Hn từ từ đứng lên nói: Tt c h sớ các anh chúng tôi đã nm. Tội các anh theo Mỹ Ngụy đánh phá cách mạng là tội chng, nhưng nhờ lượng khoan hồng của nhà nước cách mạng các anh được tha và cho tập trung v đây đờ học tập chánh sách của nhà nước một thời gian ngn rri cho v với gia đình, làm công dân tt của một nước Việt Nam dưới sự lnh đạo của nhà nước xã hội ch nghĩa và đng Việt Nam quang vinh....Hn nói tràng giang đại hngi như con vệt, cuigi cùng hn gần giọng: Các anh phngi thật thà khai báo, các không qua mặt được chúng tôi, nhớ đó... Mọi người được cõp hai mnh giy trng làm tờ khai lý lịch.

Trong bản tự khai gã ghi sơ sài tên họ cõp bực, công vụ và địa chngi tận miTrung. Tư Cn trong ban quynh giáo trại tù đọc tờ khai của gã và bớt gã làm lại có hơn ba lgn, lgn nào gã cũng khai y như c. Tư Cn gọi gã lên la lgi:

– Anh chưa thành kn khai báo. Các anh khác khai đy đờ còn riêng anh cứ còn ddu di. Tội không khai báo thành kn là tội nặng anh biết không? gã thngi nhiên trờ lời:

– Thưa anh, tôi đã khai đi.

– Anh không có thân nhân họ hàng?

– Dạ đúng.

– Ai sinh anh ra anh, anh không biết nữa h?

– Tôi không biết, h?i nh? tôi s?ng trong cô nhi viện nên không biết cha mẹ là ai. Tư C?n ngó anh lườm lườm và h?i gần:

– Còn hoạt động đánh phá cách mạng anh ghi có bao nhiêu, đâu đó!

Gã nh? nhẹ:

– Dạ đó l?m r?i cán bộ. Cán bộ không tin cứ coi lại h? sơ mà cán bộ có...

Tư C?n bực tức, nhưng không biết phải làm gì với gã. Tư C?n đưa gã mi?ng gi?y tr?ng khác và nói: Anh v? khai lại cho đi hơn, chưa thành kh?n...anh hi?u chưa???.Gã mang gi?y v? và v?n khai y như c?. Tư C?n ra lệnh nh?t gã vào phòng t?i hai tu?n. Hôm tên du kích m? c?a phòng giam đặc biệt, t?ng anh v? lại phòng, người anh xanh xao và hơi thúi. Mọi người đều anh v? ch? nằm. Anh em trong phòng bịt mũi vì chịu không nổi mùi hôi thúi b?c ra từ cơ th? c?a anh. Su?t hai tu?n ? trong phòng t?i gã ăn, ?a tại ch?. Với m?i ngày một lon nước trong phòng t?i om làm gì đi có cái sạch sẽ. H?i ? ngoài phòng anh cũng là chúa nhất t?m gọi r?i. Th? là vài ba anh đi nghị góp nước và lột mi?ng nylon ra giữa phòng, mời kéo gã ng?i vào đi lau chùi, kỳ cọ cho gã hết mùi hôi. G?n ba tháng trong phòng giam ai ai cũng có người thân g?i đi ăn vào bằng cách n?y hay cách khác, riêng gã thì không th?y ai g?i. Anh em h?i gã thì gã cười mỉm nói: Tôi con bà phước làm gì có ai g?i. Gã ít khi quan đ?n sinh hoạt trong phòng, ai kêu làm gì thì làm không thì nằm phì phà hút thu?c một mình, không tâm sự với ai, ai h?i gã đi?u gì thì gã nói cái ki?u trót quớt không đâu vào đâu. Ngày tháng bị giam tù không biết r?i sẽ ra sao? Mọi người bu?n bã ra mặt, riêng gã thì không ai đoán được gã có bu?n hay không. Gã s?ng lè phè với cơm phát, nước đong. Anh em th?y vậy nên chia s? với gã khi có đi ăn g?i vào. Gã không bao giờ từ ch?i món gì c?. Ai cho cái gì thì ăn cái đó, ăn không hết thì d?n hết vào lon Guigoz đi dành ăn từ từ. Anh em thương gã vì biết gã ch?ng có ai thăm nuôi, nhưng tin vào lời khai c?a gã thì ch?c không ai tin, hoặc có tin cũng ? một giới hạn nào đó. Riêng v? ban qu?n giáo thì thôi hạch h?i gã từ khi gã từ h?m t?i ra. Ch?c họ có đi?u tra, nhưng không moi được gì thêm. H? sơ quân bạ ? t?nh Chương Thiện bị đi?t hết. Họ cứ dần mặt: Các anh phải khai thật thà, h? sơ c?a các anh chúng tôi n?m hết c?, đừng hòng khai gian! Th? nhưng cho đ?n khi chuy?n trại lên C?n Thơ, mặc dù cũng qua nhi?u l?n làm lại tờ tự khai, gã cũng ch? viết có b?y nhiều mà ch?ng th?y họ hạch h?i gì thêm.

Cũng như còn ? trại giam t?nh, ? đây gã cũng lè phè, l?ch th?t. Mọi

người được vợ con tiếp tục thăm nuôi, còn gã thì vẫn mãi cô đơn như cũ. Gã tự đi “Cải hoạt” với cái bẫy chuột tự sáng chế. Đó là chiếc cạm bẫy bằng tre với sợi dây nhợ. Gã đánh bẫy chuột cũng trong trại, vì là chuột chui nhũi trong các hang dơ dãi nên lông lá bị rụng, da trầy trụi lở loét. Khi bẫy được con nào gã cắt đầu, lột da, bỏ ruột, đem nướng hoặc kho mặn. Anh em thấy gã ăn mà thương hại và thường có ý ngăn cản vì sợ gã bị bệnh. Mọi người chia phần ăn cho gã và khuyên gã nên ngưng ăn chuột, nhưng gã vẫn tiếp tục bẫy chuột. Nhiều đêm cái bẫy sập đưa cạm bẫy không? Gã tức lắm và cho là có người nào đó ăn chặn, bẫy lên. Đột phát giác khi bẫy sập. Gã cột thêm miếng nhôm để khi bẫy được chuột, chuột giãy dụa sẽ kêu leng keng. Có hôm vừa miếng chuột xong, gã cười khà khà: Ê bẫy được chuột có chửa, ăn chuột hà nằm bẫy lắm. Gã lôi ra từng con chuột con trong bọc bỏ vào miệng ăn ngon lành, miếng anh bạn trong phòng bùm miệng, nôn ói. Chẳng ai cản được gã nên cứ thế gã tùy tiện. Anh em đành đợi: Tay này đúng là một tên khật khùng...! Cán bộ trại gọi gã lên hỏi:

– Chúng tôi lo cho các anh thức ăn đầy đủ, sao anh lại ăn chuột dơ bẩn như thế?

Gã cười cười trả lời:

- Thừa cán bộ thêm thịt...
- Thế chúng tôi cung cấp không có thịt cho anh à?
- Dạ không có.
- Cá nục...rau cải, nước mắm đầy.
- Dạ thịt cá đâu phải thịt heo.
- Anh còn muốn ăn thịt heo... tư sắn nh?
- Dạ ăn đủ sắn mà cán bộ.
- Thế chúng tôi có để cho các anh chết à...?

Gã cúi đầu ngưng nói. Tên cán bộ tức khí:

– Thôi anh về đi...cơm không cho anh bẫy chuột. Gã làm thỉnh quay đầu đi ra khỏi phòng.

Gã cùng đoàn quân xuôi Nam vào tuốt tận vùng sâu rừng U Minh, nơi mật khu của mặt trận trá hình “Mặt trận giải phóng miền Nam” dựng trại, phát hoang làm ruộng. Gã lè phè như bè trôi sông. Hồi mới tới U Minh mới tập 10 người ngủ trong lều nylon, có đêm gió thổi mạnh mọi người thức dậy lo tu sửa căng lều lại. Gã vẫn nằm yên ngủ ngáy kho kho. Anh em cần nhằn quá. Gã phân trần:

– Ngủ quên mà, sao không kêu tui.

Ít lâu sau gã xin được một miếng nylon nhỏ che đậy một bên gối kê lều chung, đến khi mưa gió thổi lo anh em cúi xuống. Có hôm mọi người thấy gã ngủ với nứa người ướt nhem vì miếng vải che bị tróc một phần. Mặc kệ! Gã ngủ với cơn ngáy đầu đầu!!!

Trong lao động hằng ngày hũ gạo đi chung với nhóm nào là các bạn trong nhóm nhẵn mặt cười. Thỉnh nào cũng phải gánh thêm đồ cho xong việc. Gã làm từ từ, đôi lúc nãy chừng than mệt, lên bờ ngẩng vịn thuổng rê hút thúng phì phèo. Anh em biết gã như vậy nên riết riết cũng đồ mặc gã làm gì thì làm. Ai phàn nàn, nặng nhẹ, gã cười trừ: Làm gì mà dữ vậy ông? Gã luôn từ tốn, hũ hà không giận ai cho dù có bị nặng nhẹ, nên chẳng ai ghét gã được...

Công việc đi vào rừng sâu chặt cây và bè vớt đồ dựng trại thì được phân theo đầu người. Mỗi người mang vớt ba cây đước hoặc cây vẹt. Mỗi nhóm 10 người cõa ai nấy lo. Cây đước xong dùng giây chạy cột lại và thúng xuồng lạch nước kéo vớt. Anh em đốn cây theo tiêu chuẩn, cây to, dài suông thẳng, còn gã thì chớ cõn miễn có ba cây là được. Gã thúng rỗng dưới nước và luôn luôn là người vớt rớt trớt. Có hôm anh em trong nhóm phải quay lại kéo phụ với gã vớt chớ tập trung. Có một lần vì không bó chặt, lúc kéo vớt bó cây bị sút ra, gã rì mọ cột lại, nhưng vì nước lớn cây trôi theo dòng chảy. Gã giữ cây nãy thì cây khác bị trôi đi, phần vì không biết lợi nên cứ loay quay mãi mà không gom được cây đồ cột lại. Một chị bơi chèo ghé tam bển ghé lại và giúp gã thu gom. Chị kêu gã lên xuồng ngẩng, be bó cây vào xuồng, chèo vớt hướng trại. Bàn tay gã bị xướt, máu chảy ướt đẫm, gã xé một bên áo cột rịt vớt thương. Khi xuồng vào đốn khúc kinh nhẽ gần khu vực trại. Chị bơi tấp xuồng vào bờ ra hiệu cho gã xuồng xuồng. Chị nói: Em giúp anh tới đây thôi, em không được phép vào khu vực trại. Chị bảo: chờ em một chút, em đem đồ ra băng bó vớt thương cho anh. Chị chẳng sào gì xuồng, lên bờ đi vào cái chòi lá mang ra một nhúm gòn, chai thuốc sát trùng và miếng băng vải. Chị kêu gã đưa bàn tay bị thương ra. Chị dùng bông gòn thấm thuốc sát trùng chớ bị trầy, bôi vào một chút thuốc đồ và băng bó vớt thương cho gã. Chị làm công việc rớt thuôn thạo. Gã đoán chớ bà nãy làm y tá. Gã muốn hỏi nhưng thôi. Gã lại lí nhí nói cảm ơn và lợi xuồng nước kéo bè gỏ vớt điếm tập trung. Hôm nay gã là người vớt sớm hơn mấy người bạn, ai cũng hỏi: Sao hôm nay tài quá vậy? Gã cười mỉm không trả lời.

Thời gian cứ trôi qua với những ngày những tháng tù đầy nơi rừng U Minh. Lao động cực nhọc với mưa nắng, muỗi, vớt, tuy nhiên ăn uống ở đây được tạm đồ nhờ rau hoang và bầy cá bạc ngàn đồ ra từ phía rừng sâu khi mùa mưa tràn đống lênh láng. Hỏi mới xuồng đây vào đầu tháng tư, cơn mưa mới rỏ rỏ. Bây giờ cơn mưa đã tạnh, các lán trại được thành hình, mùa lúa gặt đã xong. Nông trường 30 tháng tư được thành lập. Tin tức chuyển trại đi nơi khác được anh em rỏ tay nhau...đi đâu...vớt đâu...??? Lại có tin đốn lán nãy trại sẽ thúng một số người...Ai đây...??? Mọi đốn đại rớ cũng đi qua. Một hôm gã được gọi lên C với vài anh bạn khác. C trưng cho hay toán nãy được cho vớt đoàn tụ với gia đình. Anh em trong nhóm ai cũng vui mừng, còn gã thì tẻnh bơ và nói với C trưng:

- Cho tôi ở lại được không cán bộ...?
- Không được, có lệnh là phải rời trại.

Gã làm thinh với mặt buồn buồn lơ lớ vờ lảng. Anh em trong nhóm ngạc nhiên hỏi:

- Ai cũng muốn ở...còn mày...điên hả!!! Gã cười méo mó và im lặng vẻ thu mình hút...Đó là cuối năm 1980.

Ngày được thả về, tất cả nhóm hơn 12 người lên phòng họp của trại để làm lý và lãnh giấy lệnh rời trại. Tất cả mọi người ai cũng được thông báo cho thân nhân vợ con vào ký giấy báo lãnh nhận chính về. Chỉ trừ anh chính có ai. Ban chỉ huy trại hỏi anh, anh nói: Xin cho tôi ở lại nông trường, tôi không còn ai là thân nhân. Cuối cùng ban chỉ huy trại cấp cho gã một công rừng ngoài nông trường gần phía trạm xá. Khi được cán bộ trại chỉ cho gã miêng đất được cấp, gã nhìn cái chòi lá mà trước đây chị y tá bằng vết thương ở tay, chỉ cách độ một vòng đất. Chuyện gã xin ở lại lan truyền khắp nông trường. Mọi người cho gã là thằng khật khùng mới chọn ở lại cái nơi cùn khốn này. Nhưng người vui nhất khi nghe tin gã ở lại là Lượm.

Buổi sáng Lượm đứng trước cửa trạm xá nhìn mấy chiếc võ lãi chỉ mấy gia đình được cho về chạy ngang trước con rạch. Nàng nghĩ nếu gã mà có trong chuyến về này thì chắc nàng buồn lắm. Một cảm giác nôn nao truyền khắp cơ thể khi nhìn Lượm mở màng một đầu gối đó không rõ... Lượm nghĩ trong những ngày sắp tới nàng sẽ còn được gặp gã.

Cuộc đời nàng rất hiếm hoi đau buồn, từ nay tới giờ có khi nào nàng được cái cảm giác như bây giờ đâu. Mới 10 tuổi nàng đã mồ côi mẹ chết vì ba má chết trong trận chiến Mậu Thân. Mười lăm tuổi đã vào đội giao liên. Nàng được nhào nặn hận thù Mỹ, Ngụy, học tập chiến đấu hy sinh theo các gương anh hùng mà nàng chỉ nghe thôi chứ chưa thấy tận mắt. Từ ngày vào đội giao liên tới giờ cứ luôn lách, chỉn trui chỉn nhai khi lính đi cần. Nàng chỉ nghe báo cáo thành tích diệt địch, nhưng chưa bao giờ tham gia trận đánh nào. Trình độ thì chỉ nhá nhem đôi đôi có thể đọc được các chỉ thị công tác. Một hôm trên đường đi công tác với một anh bạn. Lính cần nhiều quá, hai đứa chém về ở một cái hầm chìm dưới đám dừa gai. Cái hầm chật nứt hai đứa phải áp sát nhau suốt buổi. Hơi nóng hai cơ thể cứ như rang rang truyền vào nhau. Có lúc hình như thằng bạn đặt tay vào ngực áo đang bật khuy gần hết. Lượm sờ như không biết nhưng thấy rợn rợn một thứ gì đó rất mơ hồ, cảm hòng nàng như khô, nước miếng chực chờ chảy ra. Nàng nuốt một cái ực vào. Thằng bạn thấy nàng đặt yên nên làm tới. Nó đưa tay luồn xuống thóp và thóp hơn. Không biết tại sao nàng vẫn đặt yên cho nó làm gì thì làm. Buổi tối hôm đó khi vừa ra khỏi miệng hầm thì nó đè bập Lượm ra trên miệng hầm...Nàng nằm im, một lúc Lượm nghe gió thổi lạnh khắp người, nàng ôm riết nó sát hơn...nàng tê dại và cảm thấy đau nhói như có một cây gai nhọn vừa đâm vào phía

dưới...Tối hôm đó du kích xã phải đi tìm. Hai đứa rón rén vào chòi canh. Mỗi đứa nằm một góc giường say.

Vài tháng sau, cũng trong chuyến công tác giao liên. Khi lính bắt gặp. Lượm nhanh chân trốn được dưới hầm trú, nhưng thằng bạn bị bắt phải thân ngoài đám dừa gai. Thấy cái xác bị bắt lột ruột Lượm trừng trừng nhìn nó rồi bật khóc. Những ngày tháng sau đó Lượm ăn nằm hết với chị tịch xã, tới chị đội trưởng. Hình như họ biết Lượm ăn nằm với thằng bạn du kích hôm đó. Họ tạo điều kiện để gặp nàng. Hình như nàng cũng hực nóng khi nghĩ tới chuyện làm tình. Nàng sẵn sàng nằm ra khi có cơ hội. Thật ra mấy anh ở trên cứ tạo cơ hội để được ngủ với Lượm. Các anh nói: Công hộ sinh lý cho các anh cũng là một công tác. Lượm tin như vậy, cho nên chuyện ăn nằm với mọi người là chuyện gì cũng như thi hành nhiệm vụ. Sự ăn nằm quen dần cho đến nỗi Lượm không biết cái thai chình ịch càng nở to ra của nàng tác gì là ai. Lượm có bầu thì bị lộ ra rồi. Chính anh Tư Hùng chị tịch xã đã ngủ với Lượm không biết bao lâu. Anh gay gắt phê phán trước buổi họp kiêu dũng nàng: Đảng chí đã làm mất tư cách một cán bộ cách mạng. Anh nhấn mạnh: Phụ nữ cách mạng luôn trong sạch để làm gương cho chị em trong đoàn thể, chưa có gia đình mà để có bầu là vi phạm điều lệ... Vợ của Tư Hùng là chị tịch hội phụ nữ cách mạng, sau khi kiêu dũng gay gắt chuyện nàng có bầu và cuối cùng chị đã nghị quyết chuyển Lượm sang cơ quan y tế khi sinh nở xong. Sau này Lượm biết được là bà vợ của Tư Hùng nghe phong phanh chuyện anh có ăn nằm với Lượm nên nhân cơ hội này đẩy Lượm đi xa. Còn Tư Hùng thì thối ra nhẹ nhõm.

Lượm bị sắp thai trong một chuyến đi công tác. Nàng được nằm tại bệnh xá huyện và chuyển đi học y tá vài tháng thì ngày ba mươi tháng tư đến.

Chuyện gặp đàn ông của Lượm như một đời hời của cơ thể chứ không có một chút tình cảm gì ở trong đó. Ăn nằm xong thì nàng làm cơm nguội dậy mặc quần áo và mạnh ai nấy đi. Cho tới khi gặp được gã. Một người tù cải tạo làm lì, hiền hậu, ăn nói từ tốn. Khi gặp nàng gã đứng dừng chững nhìn nàng như mấy lão ở trong này, khi nàng cứ muồn lộn tới với gã trong nỗi xuyến xao kỳ lạ. Lượm thường đứng nhìn gã kéo gờ dưới lạch nước trước trạm xá với cái vẻ cô độc kham khổ thấy mà thương. Nàng tìm hiểu và biết gã chững có ai thăm nuôi. Nàng đoán chắc gã chưa vợ con nên đâm lòng yêu thương.

Khi cái chòi lá của gã khởi công thì mọi người trong trại phụ dựng nhà cho gã, chững trong hai ngày là xong. Miếng đất được nông trường cấp cho gã một công nhân khu trạm xá cho nên Lượm có nhiều cơ hội đến giúp gã nhiều việc. Ngày tháng trôi qua, khi thì nàng mang cho gã một vài món ăn, vá cho gã manh áo rách...nhưng chưa bao giờ nàng nói được cái đâu nàng nghĩ trong đâu. Lượm nói thêm: Đàn ông gì mà kỳ lạ...mình muồn anh mà anh ...cứ lơ lơ chững để ý gì hết ráo...

Một buổi tối, Lượm nhìn qua kẽ hở của chòi tạm, thấy phía nhà gã chưa thắp

đèn. Nàng quơ bộ quần áo mặc vào và thọc mồi: Cái anh nãy đi đâu, tối mò mà chưa đi nhà tối om. Trăm xá cách nhà gần một vuông ruộng nhẽ cho nên nàng hay chăm chú theo dõi sinh hoạt đi đứng cửa gần hằng ngày. Có hôm thấy gần trên trùn trệt phơi cái lưng vạm vỡ với màu da trắng muốt. Nàng thấy nôn nao một ham muốn dâng tràn, toàn thân nàng nóng rang. Lướt ước gì được nằm sát với gần. Khi nãy nàng nhắm mắt mơ màng nghĩ đến một một dòng ái ân tràn ngập trong đêm... Lướt quyết định sang nhà gần xem gần có nhà không? Trời mới nhá nhem tối nhưng Lướt cũng cặm theo cây đèn pin. Bước ra khỏi trạm xá, cơn gió chiều hôm thổi lùa, nàng nghe lạnh lạnh ở vùng ngực. Lướt chợt nhớ ra mình quên mặc áo lót. Nàng đưa đôi tay bịt chéo trước ngực khi đứng trước cửa nhà gần. Nhà trống trơn không có cửa trước. Nàng nhìn suốt vào nhưng chẳng thấy ai bên trong. Lướt đi vòng ra phía sau, thì bịt chợt nhìn thấy gần vừa mới ở dưới ruộng nước bước lên. Toàn thân trên truồng. Một bóng trắng chấp chờn trước mắt. Nàng vội trên ra phía trước gọi: Anh ơi có nhà không, sao nhà tối om vậy? Gần nghe nàng gọi thì vội đi ngay vào nhà lấy bộ đồ bà ba đen mặc vào và nói với ra: Có thôi...chờ chút nha ? vừa nói gần vừa mò tìm cái khăn quẹt mới cây đèn. Căn nhà sáng lên. Lướt đứng ngay khung cửa. Ánh sáng làm lộ thân hình người con gái với bộ đồ bông hường nhô cao đôi vòng ngực. Gần tần ngần:

- Có gì hong cô Lướt.
- Thấy nhà tối em tưởng anh không có nhà nên đi qua coi thấy anh đi chưa?
- Tôi tắm ở dưới ruộng nước phía sau nhà.

Nàng vờ như không biết gì và nói: vậy mà em tưởng anh đi đâu? Nàng bước gần vào bên trong. Nhà trống trơn chưa có bàn ghế gì ráo. Gần nói: Cô ngồi lên giường đi. Lướt ngồi lên mép giường nhìn quanh quất căn nhà rồi nói: Mai em đi chợ mua đồ cho trạm, chắc em mua cho anh một ít đồ xài, anh cần món gì cho em biết. Gần đứng xó xó một góc nhà nói: Chưa biết cần gì nữa cô ơi?. Lướt dướm người đứng lên bước vài bước, rồi nhìn trước, ngoái sau xem có gì mua được cho gần đây? Nàng chợt dạ nói trong lòng: Nhà thiếu đàn bà có khác và cảm thương cho gần một cách chân thành. Lướt hỏi:

- Anh ở như vậy...hàng ai lo cho anh hết.
- Tui quen rồi cô.
- Em muốn lo cho anh...lo hoài hoài được hôn?

Gần xoa tay:

- Không được đâu. Cô là cán bộ, tôi là tên tù mới được thả ra...nếu người ta biết cô lui tới như thế nãy có hại cho tui. Tui cảm ơn sự lo lắng và sự giúp đỡ của cô.

Lướt trân trân nhìn gần và nói:

- Anh...! em thương anh mà. Không ai có quyền cần ngăn em hết á!

Em là một người con gái...không là cán bộ gì ráo, em chán cái luận điệu của mấy ông trong bụng này lắm rồi. Thời gian qua nhìn các anh sinh hoạt mọi người ở vùng này đều biết các anh là ai...là những người tốt tốt chứ không như những điếu bôi xấu mà em và các người ở đây nghe về các anh... Dường như có một cơn sức sôi bùng cháy trong lòng. Lượm bước tới ôm chầm lấy gã và nói: Em thương anh!. Mùi thơm bùi kết từ mái tóc mới gội của nàng cộng lại với sự cọ sát vòng ngực nóng ran làm gã boàng hoàng lo sợ hơn là cảm xúc... gã vội tỉnh trí đưa hai tay lên hai vai nàng đẩy nhẹ ra và nói: Không được đâu...cô về đi...! Không được đâu...! Bỗng Lượm đứng khóc trong nhà, gã chạy ra phía sau ... Cánh đờng mênh mông loáng nước trước mặt gã đã tối sẫm. Gã khom lưng vốc một bụm nước úp vào mặt.

Vào một buổi trưa ngày.. tháng ...năm 1984 một chiếc võ lãi chở một thiêu phụ sang trọng và hai người con tập vô trạm xá. Người tài công bước lên hỏi Lượm nhà của anh T... ở đâu? Lượm nhìn xuống chiếc võ lãi, lòng tự hỏi: Ai zdậy kia???

Khi chiếc võ lãi tập vô nhà của gã. Lượm ra đứng ngoài sân bệnh xá nhìn sang đây, thấy gã chạy ra ôm chầm lấy người thiêu phụ, còn hai đứa nhỏ thì kêu ba ơi ba...! Gã quay sang ôm hai đứa nhỏ hôn lấy hôn để... Tất cả gia đình gã di tản sang vùng ở Mỹ. Sau khi liên lạc được với những người bạn còn ở Sài Gòn có chông bị tù ở vùng U Minh. Vợ gã biết gã còn ở Năm Căn. Chị xuống Cà Mau dò la tin tức và biết gã đang ở nông trường Thanh Nhàn. Hôm nay chị mượn chiếc võ lãi vào rước gã về. Lượm đứng như trời trồng và ôm mặt khóc: Trời ơi! vợ con của anh!!!!

Chiều đó chiếc võ lãi quay mũi chạy ra khỏi nông trường, đi ngang trạm xá. Gã nhìn vào một lúc rồi vội quay mặt về phía vợ nói: Anh có nhiều kỷ niệm với cái trạm xá này. Người thiêu phụ nói: Vậy hả...? Chiếc võ lãi chạy khuất ra vòm kinh lớn. Tiếng bành bạch của chiếc máy đuôi tôm dội trong Lượm nỗi đau xót tận cùng buồn bã. Anh đi thật rồi! Em mất anh thật rồi...!Nàng đứng khóc một mình trong buổi chiều U Minh lặng lẽ.

Bỗng đi một thời gian rất lâu. Lúc này Lượm làm y tá cho một bệnh xá ở huyện...Một hôm nàng nhận được một món quà từ bưu điện. Đó là một sợi dây chuyền bằng vàng với hai trái tim kề nhau, kèm thêm có bức thư của gã bắt đầu năm nào gửi từ Mỹ về.

Cali...ngày... tháng...năm.....

Lượm thương mến,

Tôi hiểu rõ tâm lòng của em dành cho tôi và luôn ghi nhớ những sự giúp đỡ

cô em trong những ngày tháng rừng. Chỉ có võ lẫn ch vợ con cô tôi vào ngày hôm đó cũng là một bất ngờ cho tôi. Trong cơn biến động trước ngày 30 tháng tư năm 1975. Gia đình tôi lo di tản trước đó vài ngày. Vợ tôi từ Sài Gòn xuống Chương Thiện ngày 28 tháng tư để đón tôi và cùng di tản ra hạm đội Mỹ, nhưng không gặp được tôi. Mọi người trong gia đình tôi đã ra đi trong lúc chúng tôi được lệnh tản th cô của Đại tá H Ngọc C. Chúng tôi đã anh dũng chiến đấu đến viên đạn cuối cùng...và rồi những gì em biết sau đó. Chúng tôi đành thua trận. Người anh đầu đàn cô của chúng tôi hiên ngang gục chết trước pháp trường. Tôi mất liên lạc với gia đình và không biết họ về đâu trong cơn biến động đau đớn đó. Tôi đành chịu số phận chung cuộc cô của những người bại trận. Chúng tôi hèn nhất hơn vị Đại tá cô của chúng tôi! Chúng tôi buông súng, nạp mình cho kẻ chiến thắng là phía cô em. Tôi phó đời trong bất cứ số phận...và cuối cùng tôi gặp lại vợ con trong bất ngờ như chiêm bao. Tôi cảm ơn ơn trên đã cho tôi hạnh phúc cuộc sống và xin cảm ơn em đã tận tụy giúp tôi trong cơn khốn cùng đã qua. Tôi nhận biết rằng: Từ trong trái tim yêu thương chân thành thì không có lòng thù hận. Xin gửi em món quà từ đất Mỹ. Mong em vui lòng nhận cho, trong đó có tấm lòng cô tôi.

Thương

mến,

Lê văn

T...

Riêng Lượm từ hôm nhận được quà và thư cô gái nàng khóc thật nhiều. Sau đó nàng rời bỏ bệnh xá. Người ta không biết nàng đi đâu...?

Huỳnh Tâm Hoài

Bút hiệu: Huỳnh Tâm Hoài tên thật là Huỳnh Văn Luận

Sinh năm 1943 tại Làng Long Hiệp, tỉnh Trà Vinh

Là hội viên cô của nhóm Chim Việt văn đoàn trước năm 1975.

Hiện sinh sống tại [Sacramento](#) Tiểu bang [California](#)